

Albanese criminelen uitgeschakeld

De Amsterdamse recherche ontdekte in februari 2002 dat groepen Albanese zich bezighielden met de handel in drugs en vrouwen, maar ook met inbraken. Zes rechercheurs zetten zich een jaar aan diepgaand onderzoek en kregen 142 verdachten in beeld. Teamleider Gert van Doorn blikt gisteren terug, op een symposium van de Vrije Universiteit.

PAUL VUGTS

NET ALS DE Joegoslaven hebben ze de laatste jaren in West-Europa een criminele reputatie opgebouwd die de proporties van een mythe heeft aangenomen. Albanese. Als weer eens een topcrimineel is omgelegd, zijn het in het geruchtcircuit behalve de 'Joego's' al snel de Albanese die het hebben gedaan. Maar hoeveel Albanese in Amsterdam werkelijk een criminele rol spelen, weet niemand. De meesten blijven onzichtbaar. Ze staan nergens geregistreerd, gebruiken valse identiteitspapieren, als ze al ergens wonen is dat in onderhuur en ze rijden doorgaans in auto's met buitenlandse kentekens, die moeilijk zijn na te trekken.

Toch, in februari 2002, kwam van verschillende kanten concrete informatie binnen dat Albanese bendes zich in Amsterdam bezighielden met inbraken en, vooral, met de handel in drugs en vrouwen. Acht vrouwen hadden aangifte gedaan van vrouwenhandel, de recherche was in 2001 gestuit op een groep die in Amsterdam voor een kleine twintig miljoen gulden aan Italiaanse lire probeerde te wisselen - de opbrengst van zo'n vierhonderd kilo coke - en vanuit Italië was bovendien een rechtshulpverzoek binnengekomen in verband met een bende die cocaïne van Nederland naar Italië zou smokkelen. Genoeg reden voor de centrale recherche om een team van zes man te formeren, dat zich een jaar lang op de Albanese richtte.

Vrij snel bleek dat verschillende 'cellen' van steeds vier tot acht mensen naast elkaar in de misdaad actief waren. Steeds had ten minste één centrale persoon uit zo'n cel contacten met andere cellen. Onderling bleken de groepen opmerkelijk veel informatie en spullen uit te wisselen en de recherche zag zelden criminelen bezig die in zo'n hoge frequentie hun misdrijven pleegden. Ze stopten ook niet na de eerste acties van de politie tegen de groepen.

Dat was voor de recherche een *blessing in disguise*, aangezien de politie heel snel tegen veel verdach-

ten aanliep. Zo was daar de inbreker die werd afgeluisterd en die in een van zijn eerste gesprekken over het 'wegzetten' van een partij gestolen Rolex-horloges terloops vertelde ook 'rond te kijken om dat meisje te verkopen'. Het meisje werd veel later aangetroffen achter een raam in de Molensteeg op de Wallen.

Een drugskoerier die er met een partij cocaïne probeerde tussenuit te knippen, raakte enige tijd volstrekt uit beeld van de recherche, maar zijn opdrachtgevers wisten de dissident te achterhalen. Ze spoorde diens broer namelijk op in Albanië en gaven een stroman opdracht diens benen te breken als de koerier niet zou opduiken. De koerier meldde zich snel en ging diep door het stof. Leider Gert van Doorn van het rechercheteam: "In heel dat onttekende land, waar het openbaar be-

DE KOERIER MELDDE ZICH SNEL EN GING DIEP DOOR HET STOF

stuur plat ligt, wisten ze in *no time* die onbekende broer te vinden. Daar kunnen wij als recherche nog wat van leren. Je begrijpt meteen ook beter waarom Albanese vrouwen bijna nooit aangifte durven doen tegen hun pooier."

Veelal door *gsm's* af te luisteren, kreeg het onderzoeksteam snel heel veel verdachten in beeld. Onder hen waren meerdere (gewezen) agenten, zo maakte de politie op uit hun jargon - reden om terughoudend te zijn in samenwerking met de als corrupt beschouwde Albanese overheid. De groepen hadden veel contacten met hun moederland, maar ook met Italië, waar zo'n 16.000 Albanese vrouwen in de prostitutie bleken te werken.

De vrouwen die de Albanese groepen Amsterdam binnensmokkelden, werden meestal eerst gedwongen op de tippelzone aan de Theemsweg te werken - aangezien daar zelden papieren werden gecontroleerd. Zodra voor de vrouwen 'deugdelijke' valse identiteitspapieren waren geregeld, belandden ze

achter de ramen op vooral de Wallen. Als de vrouwen niet gehoorzaamden of probeerden te vluchten, traden de handelaars of pooiers zeer gewelddadig op.

DE INFORMATIE over de Albanese vrouwenhandelaren die de Amsterdamse tippelzone als 'springplank' misbruikten, maakte onderdeel uit van het dossier op grond waarvan burgemeester Job Cohen vorig jaar besloot de gedoogstrook te sluiten.

In het jaar dat het rechercheteam de Albanese achtervolgde, zag het de 142 verdachten grote bedragen witwassen (vijf maal), handelen in vrouwen (16), drugshandel voorbereiden (5), coke smokkelen naar Italië, Engeland en België (6), partijen coke kopen (3), valse identiteitspapieren gebruiken (70); vals geld gebruiken (1), inbreken (1), voorbereidingen treffen voor een moord (2) en illegaal een woning verhuren (1).

Van de 142 verdachten, onder wie 44 vrouwen, zijn er uiteindelijk honderd voorgeleid. De meesten zijn veroordeeld. Na het grote onderzoek van Gert van Doorn *cum suis*, wees alles er op dat de populatie van in Amsterdam actieve Albanese criminelen op zijn minst flink was uitgedund. Het rechercheteam werd ontbonden.

De recherche gebruikte immers de strategie van de 'korte klappen': zoveel mogelijk criminelen pakken, niet zozeer uitputtend en structureel onderzoeken hoe bepaalde groepen te werk gaan. Sinds het onderzoek van Van Doorn begin vorig jaar is afgerond, richt de recherche zich niet structureel op de Albanese. Van Doorn, die inmiddels voor de Nationale Recherche werkt: "De recherche werkt met een beperkte capaciteit, dus je moet kiezen. De Albanese steken niet opvallend boven andere groepen criminelen uit, dus wij zijn ons weer op anderen gaan richten. Zo gaat dat. Wel is een rechercheur vrijgesteld om nakomende resultaten van het onderzoek te verwerken. En alle informatie die we hadden verzameld, hebben we natuurlijk bewaard."